

e-bilten

OPĆINA TEŠANJ

www.opcina-tesanj.ba

e-mail: fuad.sisic@opcina-tesanj.ba

Petak
Broj 62

16.01.2012

1. Potreban uravnotežen razvoj
2. Etika hodže Kajme
3. Dan Republike Srpske

Ukoliko želite da se prijavite za primanje ovog biltena možete to učiniti tako što ćete poslati e-mail na sljedeću adresu: fuad.sisic@opcina-tesanj.ba
Molimo vas da ovaj elektronski bilten prosljedite svim zainteresiranim u našoj općini. Ukoliko želite da objavite neke od vaših novosti, iskoristite elektronski bilten općinskog načelnika, koji je brz, efikasan i besplatan način komuniciranja sa javnošću.
Sa zadovoljstvom očekujem vaše komentare, sugestije i primjedbe.

Molim da ne prinatate ovaj sadržaj. Za svaki nepotrebno odštampan papir mora se bez potrebe oboriti drvo koje raste!

Potreban uravnotežen razvoj

Stabilnost važnija od brzog rasta

Općina Tešanj je prepoznatljiva po poduzetnosti naših ljudi, a široki asortiman proizvoda i usluga koji se nude iz Tešnja je gotovo impresivan. Tešanj je po površini jedna od manjih općina, po broju stanovnika je u gornjoj polovini a po onome što nudi kao primjer dobre prakse spada u sam vrh bh društva, pa i šire. Tešanj se u administrativnom smislu kroz historiju širio pa smanjivao, a u poslednjih više od 100 godina to "sabijanje" administrativnog prostora doseglo je najniži nivo. Nije Tešanj u tom periodu imao neku posebnu naklonost centralnih vlasti, pa u Tešanj nikada nije ni došao veliki proizvodni pogon koji bi osigurao upošljavanje velikog broja ljudi. Tako je borba za životom ljudi koji su ovdje živjeli vremenom razvila posebnu vrstu poduzetnosti, inicijative, spremnosti da se svaka prilika uhvati i da se ne dopusti da voda ili vjetar odnesu ono što se može ovdje omladiti.

Iz takvog jednog ambijenta razvio se veliki broj kompanija, malih i srednjih, pa i grupacija (AS GROUP, HIFA GROUP) koje zauzimaju vodeća mjesta na tržištu Bosne i Hercegovine i šire, ili su pak svjetske grupacije došle ovdje (MANN&HUMMEL GROUP), PREVENT, ALPINA.

Svima koji su preuzeli rizik, donijeli hrabre odluke, pokrenuli biznis i uposlili ljude treba čestitati, treba kazati hvala u ime svih nas, i treba pomoći da se biznis dalje razvija. Sve firme koje djeluju na području općine Tešanj imaju svoju društvenu ulogu, one kao takve nisu više pitanje samo njihovih vlasnika. Razumije se, njihovo vlasništvo, kapital kao i rizik biznisa je na vlasnicima odnosno menadžmentu, ali njihova društvena odgovornost je zajednička: na firmama i na okruženju.

Očekivati je drugu generaciju koja dolazi poslije onih koji su podizali biznis, a sa drugom generacijom novi rast i nove investicije koja će donijeti i nova radna mjesta. Jasno je da ljudi nisu preuzimali veliki rizik i stavljali ličnu imovinu kao garanciju da bi se brinuli o upošljavanju ljudi. Ali je isto tako jasno da bez uposlenih nema biznisa. Taj interaktivni, dvosmjerni odnos kompanije sa okruženjem, uključujući lokalnu upravu i druge zainteresovane strane, treba ispravno razumijevati i dati sve od sebe u kontekstu društvene funkcije kompanija, lokalne uprave i drugih zainteresovanih strana.

U proteklom periodu, u periodu nastajanja i rasta, kako kompanija tako i pravnog sistema u kome su se kompanije razvijale, bilo je propusta sa svih strana. Nekada su trpili uposleni-radnici, nekada država (budžet), nekada vlasnici. Pred drugom generacijom, vlastima i zainteresovanim stranama je da to otkloni. Kada govorimo o razumijevanju tih odnosa onda je važno da usvojimo zajedno nekoliko temeljnih pravila:

1. Svako treba da uradi svoj posao, realizuje svoju odgovornost na najbolji način i niko nikome niti treba, niti može zarađivati platu.
 2. Vlasti treba da uredi funkciju nadzora/inspekcije kao preventivnu funkciju, a ne kao kaznionicu kojom se često ometa redovno odvijanje biznisa i otežava borba na tržištu, uz mjere i primjerene rokove za mijenjanje stvarnosti u predviđene okvire.
 3. Direktni porezi (najčešće se pominje PDV) plaćaju građani, dakle krajnji potrošači, konzumenti proizvoda i usluga a ne kompanije. Kompanije su samo partner države u društvenom procesu.
 4. Lokalna uprava ne bi trebala donositi nove propise koji se tiču kompanija bez argumentirane i fer rasprave sa privrednicima.
 5. Privrednicima ne bi trebalo biti lakše dijeliti donacije nego izmiriti lokalne takse za razvoj zajednice.
 6. Vlasnici kapitala trebaju sami naći mjeru između rasta kompanije i statusa uposlenih. Neuravnotežen rast na štetu uposlenih, na štetu drugih zainteresovanih strana, na štetu kompanije (vlasnika) nije dugoročno održiv.
- Biće teško, veoma teško, ali drugog puta nema, i duboko sam uvjeren da će se u tome uspjeti. Ovdje postoji potencijal koji to može iznijeti, postoje ljudi koji to hoće, koji to znaju i koji će istrajno raditi na tome.

Etika Hodže Kajme

Ekološka svijest

Danas (04.01.2012) sam iskoristio dan godišnjeg odmora iz prošle godine, i nastojim prenijeti na papir osjećaj, znanja i iskustvo koje sam stekao radeći u profitnim i neprofitnim organizacijama. Podne je prošlo a moj stariji komšija Muhamed Šišić došao da me posjeti. Kaže vidio auto ispred kuće, veli kako se to rijetko događa, pa eto da iskoristi priliku i posjeti komšiju. Bilo mi je drago, i zahvalio sam mu. Muhamed je ušao u devetu deceniju života, i nije čovjek koji dolazi zbog neke dunjalučke potrebe. Mogli bi kazati i da je ušao u drugu sedmicu života, ako bi svaki dan računali kao deset godina života. Život je svakome prošao brzo, veoma brzo. A unazad gledajući uglavnom tako većina misli. To bi onda bio drugi utorak u njegovom životu. Ali nije tako, nama se to samo čini. Svaki dan valja proživjeti, svih 24 sata. Drugo je pitanje kako potrošimo svih 24 sata svaki dan. I koliko neodgovorno trošimo te silne sate, 24 sata svaki dan. Nešto sam razmišljao i izračunao da je moj komšija Muhamed potrošio 709650 sati, približno. Jer tridesetih godina prošlog stoljeća naši stariji nisu baš žurili sa upisom djece u matične knjige. Nije im se nikuda žurilo, pa ni Muhamedu, i još mu ostalo na raspolaganju. Koliko je ostalo niko ne zna, jedino se zna da nije puno. Ali to niko ne zna bez obzira koliko je do danas potrošio svog života. Moj komšija Muhamed je skromno i pošteno živio čitav svoj život, koliko ja znam, imao je svoju sliku i o muslimanima, i o nemuslimanima, ali je saradivao sa svima. I kao sa većinom starijih ljudi počne priča o prošlosti, ne o krizi u Eurozoni, ili zastoju privrednog rasta u Kini. I priča Muhamed a ja slušam, priča kako se sve nešto promijenilo, ljudi ne liče više na ono što su nekad bili. I priča da je u mladosti Salih ef. Kajmu (imam u džematu Raduša u periodu od 1934 do 1954, a onda ponovo od 1954. do 1961. godine, a u ono vrijeme hodža nije bio Salih ef. Kajmo, bio je kratko Ahmet ef. Adilović i Mehmed

ef. Halep koji je klanjao dženzu i poznatom pjesniku Musa Ćazimu Ćatiću), je li grijeh ići u šumu i posijeći drva za ogrijev? Salih efendija mu je onda čitao nešto iz neke knjige na arapskom jeziku i odmah prevodio, pa veli kada neko krene u šumu da siječe drva onda svako drvo drhti od straha da će ono biti posječeno, a kada onaj ko je krenuo u sječu zasiječe sjekirom prvo drvo onda na tom mjestu drvo pusti svoje suze. Pa čovjek ako mora posjeći neko drvo onda neka to učini samo onoliko koliko mu je nužno potrebno, najbolje jedan tovar koji može konj ponijeti, ne više. I neka granje pokupi i natovari, neka iskoristi sve što je posječeno kada je već posječeno. Tako je tumačio Salih efendija Kajmo muslimanima u Raduši gdje su granice grijeha kada se ide u šumu sjeći drva. Onda, priča mi Muhamed, pitao ga u vezi meljaje, rada u mlinu, je li grijeh u mlinu raditi? I opet bi Salih efendija odgovorio, nije kazao jeste ili nije, nego je objašnjavao. Rekao je da se u mlinu može raditi, ali je bolje ako se ne mora. Jer, veli hodža Kajmo, da i kada tačno izmjeriš na vagi ono što je neko donio i što si ti izmrljevano vratio, uvijek ima one prašine brašna od meljaje po cijelom mlinu pa nikada ne znaš da li je to što je tako ostalo tuđe ili nije.

Slušam svog starog komšiju, i razmišljam kako se moglo dogoditi da mi komšija Muhamed danas svrati i priča o etici baš kada pišem tekst o karakteru i etici ličnosti posvećenu prije svega rukovodnim strukturama u organizacijama. Mislim kako je hodža Kajmo izvorno objašnjavao muslimanima u Raduši šta znači živjeti Islam, šta znači biti musliman ne samo u mektebu, džamiji, nego i u kući, šumi, mlinu, na putu, u trgovini...Ali mi onda komšija Muhamed ispriča kako je hodža Kajmo uklet od Muftije u Tuzli. Kaže da je hodža Kajmo u Tuzli učio školu, i da je postavljao neka pitanja tadašnjem Muftiji i ulemi u Tuzli, i kaže da je postavljao teška pitanja ali je jedno pitanje bilo posebno na koje niko nije odgovorio, ne zna mi kazati koje je pitanje bilo, ali zna da je Muftija ljutito rekao: "Dabogda nikada ne vidio hajra od tog svog učenja!". I Salih efendija Kajmo je umro veoma siromašan, nikakva ovodunjalučkog hajra nije posebno vidio. Nisam to znao, velim ja svom komšiji. Slušao sam o hodži Kajmi više puta od rahmetli oca Mehe, od drugih komšija da je znao dosta i bio učen čovjek, ali i da je bio veoma siromašan. Ali nisam znao za kletvu. I sada ne znam šta je to hodža Kajmo pitao pa kao odgovor dobio kletvu, i ne znam da li njegovo siromaštvo ima ikakve veze sa tom kletvom, više je možda imalo veze s tim što muslimani u Raduši nisu dovoljno cijenili znanje koje je hodža Kajmo očigledno imao, jer da jesu ne bi hodža Kajmo umro u siromaštvu. A i muslimani u Raduši su mogli početi priču o ekologiji prije osnivanja Evropske unije.

Dan Republike Srpske

20 godina

I Milorad Dodik obilježi 20 godina većeg bh entiteta kao Srpskog pravoslavnog entiteta ma šta pisalo u Ustavu BiH, i Ustavu Republike Srpske.

*Američka Vlada u petak je ostavila sasvim otvorenom sumnju da su pregovori Karadžić-Boban bili aranžirani od njihovih gazda u Beogradu i Zagrebu, ali se uzdržala da to, prije nego što se dođe do nepobitnih dokaza, otvoreno i kaže. Međutim, neuporedivo manju uzdržanost u tom pogledu pokazao je **Vašington Post**, list kroz čije pero često prepoznatljivo progovara Bušova administracija.*

*U redakcijskom komentaru, pod naslovom Dijeljenje Bosne, **Vašington Post**, između ostalog piše: "Ono što smo prošle nedjelje vidjeli u Jugoslaviji, bilo je, mada u znatno smanjenoj formi, podsjećanje na pakt između Hitlera i Staljina, kada su uoči drugog svjetskog rata podijelili Poljsku". Nema u svijetu mnogo tako ciničnih akata kao što je pakt Milošević-Tuđman sklopljen pomoću njihovih zastupnika. Dok Srbi i Hrvati otvoreno pregovaraju - pretvarajući se da pregovaraju sa Muslimanima pod pokroviteljstvom EZ-a - lideri tih istih Srba i Hrvata tajno se sastaju pod kumstvom Slobodana Miloševića i Franje Tuđmana. Dva predsjednika, nastavlja **Vašington Post**, u ovom redakcijskom komentaru, mogu mrzjeti jedan drugog, mogu se razilaziti oko svega drugog, ali oni su mogli da se slože da lažu i obmanjuju svijet, da šuruju iza leđa najveće nacionalne zajednice u BiH, da ignorišu izabrano rukovodstvo i da raskomadaju Republiku, da proganjaju pola miliona njenih građana i da joj zatim bace nekoliko mrvica teritorija...*

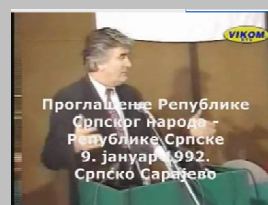
*Ali, Evropa i SAD još nisu rekli poslednju riječ o Jugoslaviji, zaključuje **Vašington Post**. Oni su priznali Hrvatsku očekujući njeno dostojno ponašanje. Oni pred sobom imaju zahtjev Srbije da bude priznata kao država-nasljednica Jugoslavije, oni su priznali BiH preuzevši na sebe odgovornost da je podrže i pomognu, ističe **Vašington Post**. To je dodatna obaveza da se provede svestrani pritisak na Hrvatsku i Srbiju. To su razbojničke države, kaže ovaj list.*

Ivica Mišić iz New Yorka, Oslobođenje,
12. maj 1992. godine

Danas je Hrvatska primljena u EU, Srbija kao nasljednica Jugoslavije pregovara, Bosna i Hercegovina čeka jer se strane u BiH ne mogu dogovoriti. U Banja Luci dvadesetu godišnjicu obilježava ne SDS, nego Srpski socijaldemokrata Milorad Dodik, uz nazočnost Predsjednika Republike Srbije Tadića, i HDZ-ovog izaslanstva na čelu sa Draganom Čović.

Hrvatski član Predsjedništva BiH, bh socijaldemokrata Željko Komšić 30. decembra 2011. godine izjavljuje za Nezavisne novine iz Banja Luke kako je SDA (nekada se to čitalo kao Bošnjačka nacionalna stranka, a sada kažu Narodna stranka lijevog centra?!) glavni krivac za ovakvo stanje u BiH.

Ali **mi treba sada da znamo** da SAD i EU, **nakon 20 godina** iako su rekli poslednju riječ o Jugoslaviji, oni još nisu rekli poslednju riječ o Bosni i Hercegovini!? Da se ne radi o našim životima bilo bi tragikomično!

Općinski načelnik
Fuad Šišić

